

Sygn. akt III CZ 29/12

POSTANOWIENIE

Dnia 21 czerwca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosław Bączyk (przewodniczący)

SSN Marian Kocon

SSN Bogumiła Ustjanicz (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa „S.” sp. z o.o. w K.

przeciwko Energetyka Ciepła Miasta S. sp. z o.o.

w S.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 21 czerwca 2012 r.,

zażalenia strony powodowej

na postanowienie Sądu Okręgowego

z dnia 20 stycznia 2012 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy odrzucił zażalenie powódki Przedsiębiorstwa „S.” Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. od postanowienia tego Sądu oddalającego jej wniosek o uzupełnienie wyroku z dnia 2 grudnia 2011 r., przyjmując że jest niedopuszczalne. Z uzasadnienia tego orzeczenia wynika, że powódka skierowała zażalenie do Sądu Okręgowego, a na wezwanie do wskazania Sądu, który powinien je rozpoznać podała, że jest nim Sąd Apelacyjny. Kwestionowane postanowienie wydane zostało przez Sąd drugiej instancji, a zatem rozpoznane być powinno przez Sąd Najwyższy, co wynika z art. 394¹ § 1 k.p.c. Zażalenie wniesione do niewłaściwego Sądu jest niedopuszczalnym środkiem odwoławczym.

W zażaleniu Spółka „S.” domagała się uchylecia wymienionego postanowienia, zarzucając że zażalenie zostało wniesione do właściwego Sądu, natomiast błędne oznaczenie Sądu właściwego do rozpoznania zażalenia nie może powodować negatywnych dla strony skutków procesowych, a zatem bezpodstawne było wzywianie strony do wskazania sądu rewizyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Postępowanie przed sądem drugiej instancji, zainicjowane wniesieniem zażalenia do Sądu Najwyższego ma charakter kontrolny i ograniczone jest do badania przesłanek dopuszczalności tego środka zaskarżenia. Stosownie do art. 370 w związku z art. 394¹ § 3 i art. 398²¹ k.p.c. sąd drugiej instancji odrzuca zażalenie, które wniesione zostało po upływie przepisane terminu, nieopłacone lub z innych przyczyn niedopuszczalne, jak też w przypadku nieuzupełnienia przez stronę w wyznaczonym terminie braków zażalenia. Za zażalenie niedopuszczalne z innych przyczyn uznaje się zażalenie wniesione od nieistniejącego orzeczenia albo przez osobę, która nie ma legitymacji do wniesienia tego środka albo z naruszeniem przepisów o obowiązkowym zastępowaniu strony przez adwokata lub radcę prawnego. Motywacja Sądu Okręgowego, zaliczająca określenie właściwości sądu do przesłanek dopuszczalności środka zaskarżenia nie zasługuje

na podzielenie. Wadliwe oznaczenie w zażaleniu sądu właściwego do jego rozpoznania nie stanowi przeszkody do nadania pismu dalszego biegu i rozpoznania zażalenia przez sąd właściwy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2008 r., V CZ 131/07, niepubl. i z dnia 28 maja 2008r., II CZ 31/08, niepubl.). Przepis art. 369 §1 k.p.c., mający odpowiednie zastosowanie w odniesieniu do zażalenia, na podstawie art. 397 § 2 k.p.c., w brzmieniu obowiązującym do dnia 2 maja 2012 r., przewiduje obowiązek wnoszenia zażalenia do sądu, który wydał zaskarżone postanowienie. Podkreślenia wymaga, że prawidłowo sporządzone przez profesjonalnego pełnomocnika pismo, stanowiące zażalenie, powinno określać zarówno sąd, do którego jest wnoszone, jak i sąd właściwy do rozpoznania tego środka, ale niedopełnienie tego ostatniego wymogu nie stanowi przyczyny niedopuszczalności zażalenia.

Mimo uznania zarzutu żalącego się za uzasadniony, zażalenie podlegało oddaleniu, ponieważ jest niedopuszczalne. Zaskarżalność postanowień wydawanych przez sąd drugiej instancji dotyczy tylko tych, które zostały wskazane w art. 394¹ § 1 i § 2 k.p.c., w brzmieniu obowiązującym do dnia 2 maja 2012 r. Katalog tych postanowień jest zamknięty. Nie ma podstaw do przyjęcia, że zaskarżone postanowienie należy do przewidzianych w art. 394¹ § 1 pkt 2 k.p.c. postanowień sądu drugiej instancji co do kosztów procesu, które nie były przedmiotem rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji. Jest to bowiem szczególne unormowanie, które nie podlega rozszerzającej wykładni, a dotyczy wydanych przez sąd drugiej instancji pozytywnych lub negatywnych orzeczeń, zawierających rozstrzygnięcie o obowiązku ponoszenia kosztów procesu związanych z postępowaniem w drugiej instancji. Postanowienie sądu drugiej instancji oddalające wniosek o uzupełnienie wyroku tego sądu w przedmiocie kosztów postępowania apelacyjnego nie należy do kategorii postanowień kończących postępowanie w sprawie, objętych art. 394¹ § 2 k.p.c. Na gruncie tego unormowania za postanowienia kończące postępowanie w sprawie uznaje się te orzeczenia, które kończą postępowanie zainicjowane przez powoda lub wnioskodawcę w formalnym znaczeniu, rozstrzygają o całości przedmiotu poddanego pod osąd, przesądzając o prawach lub obowiązkach uczestników postępowania. Nie kończą natomiast postępowania te orzeczenia, które dotyczą

jedynie kwestii wadkowych lub ubocznych, nawet jeśli orzeczenie sądu drugiej instancji daną kwestię rozstrzyga w sposób ostateczny. Rozstrzygnięcie o kosztach procesu nie dotyczy istoty sprawy i ma charakter uboczny w stosunku do postępowania w sprawie oraz orzeczenia o istocie łączącego uczestników postępowania stosunku cywilnoprawnego. Zmierza ono do przesądzenia jedynie o odpowiedzialności w odniesieniu do poniesionych przez uczestników kosztów postępowania. Wyrazem ubocznego charakteru tego rozstrzygnięcia jest zarówno przepis art. 351 § 2 i § 3 k.p.c., jak i wprowadzenie do art. 394¹ § 1 k.p.c. punktu 2, umożliwiającego zaskarżenie postanowienia w przedmiocie kosztów postępowania. Niedopuszczalność zażalenia z mocy ustawy nie podlega konwalidacji i powoduje bezwzględną bezskuteczność podjętej czynności procesowej w postaci zaskarżenia postanowienia. Wobec tego Sąd Najwyższy, dokonując oceny prawidłowości zaskarżenia postanowienia Sądu Okręgowego z punktu widzenia legalności i zasadności uznał, że już w obecnym stanie sprawy była sposobność do stwierdzenia, że o dopuszczalności zażalenia nie mogłyby przekonać ewentualne dalsze argumenty żalącego się, ponieważ nie mogłyby one wpłynąć na odmienną interpretację powołanych przepisów.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. oddalił zażalenie.